

مُهر اسقفی

عالیجناب*
GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.‡

اسقفِ امت‌ها، به مأموریت رسولی

این مُهر نشان شخصی اسقف است. بر نامه‌ها، نوشته‌ها و اسناد او نهاده می‌شود، و در سرآغاز این خدمت کلام جای دارد.

از دیرباز داشتن مُهری از آنِ خود با منصب اسقفی همراه بوده است. از نخستین قرون، مسیحیان با انگشترهای مُهری که نشانه‌های مسیحی بر آن‌ها بود مُهر می‌زدند؛ کلمنت اسکندرانی، که حدود سال ۲۰۰ میلادی می‌نوشت، به مؤمنان سفارش کرد که مُهرهایشان «کبوتر، یا ماهی، یا کشتی‌ای که با باد شتابان پیش می‌رود، یا چنگی موسیقی ... یا لنگر کشتی» را بر خود داشته باشد.[1] تا قرن دوازدهم، رسم پابرجای اسقفان در سراسر کلیسا این بود که هر یک مُهری از آنِ خود داشته باشد.[2] چنین مُهری مهم‌ترین امور نزد اسقف را به صورت تصویر نشان می‌دهد، و آن‌ها را در سراسر دوران خدمتش به یاد او می‌آورد.

این مُهر نیز چنین است. هر جزء آن برای اسقف، در دعوت خاص خودش به سوی مسیح، معنایی شخصی دارد. در پسِ آن داستانی هست؛ آن داستان در اینجا گفته نمی‌شود، اما اسقف آن را می‌داند و از آنِ خود اوست. معنای هر جزء در زیر، همراه با آیات کتاب مقدس که بر آن استوار است، شرح داده می‌شود.

فهرست مطالب

صلیب زرین پرتوهای نور کتاب مقدس برق اژدها کره زمین ابرهای طوفانی و آب‌های خروشان
رنگ‌ها: زمینه آبی و حاشیه زرین نوشته شعار

صلیب زرین

در مرکز مُهر، صلیب عیسی مسیح قرار دارد. بر آن بود که او بر مرگ پیروز شد و حیات جاودانی را برای همه کسانی که به او ایمان می‌آورند به دست آورد. او با رنج‌ها، مصلوب شدن، مرگ و رستاخیز خود، قرض گناه را که از زمان سقوط انسان در باغ عدن به خدا بدهکار بود ادا کرد.

> «لهذا همچنان که بوساطت یک آدم گناه داخل جهان گردید و به گناه موت؛ و به اینگونه موت بر همه مردم طاری گشت، از آنجا که همه گناه کردند.»
>
> رومیان ۵:۱۲

> «که خود گناهان ما را در بدن خویش بر دار متحمل شد تا از گناه مرده شده، به عدالت زیست نماییم که به ضربهای او شفا یافته‌اید.»
>
> اول پطرس ۲:۲۴

صلیب نشان آن پیروزی است. مسیح بر آن «آن دستخطی را که ضد ما و مشتمل بر فرایض ... بود محو ساخت و آن را به صلیب خود میخ زده از میان برداشت. و از خویشتن ریاسات و قوات را بیرون کرده، آنها را علانیه آشکار نمود، چون در آن بر آنها ظفر یافت» (کولسیان ۲:۱۴-۱۵). وعده صلیب حیاتی بی‌پایان است: «زیرا خدا جهان را اینقدر محبت نمود که پسر یگانه خود را داد تا هرکه بر او ایمان آورد هلاک نگردد بلکه حیات جاودانی یابد» (یوحنا ۳:۱۶).

صلیب همچنین اعلام می کند که کسانی که به او ایمان دارند هم‌اکنون آن پیروزی را به دست آورده‌اند:

> «ای موت نیش تو کجا است و ای گور ظفر تو کجا؟ ... لیکن شکر خدا راست که ما را بواسطه خداوند ما عیسی مسیح ظفر می‌دهد.»
>
> اول قرنتیان ۱۵:۵۵، ۵۷

ایشان تا ابد با او در ملکوتش سلطنت خواهند کرد: «اگر تحمل کنیم، با او سلطنت هم خواهیم کرد» (دوم تیموتائوس ۲:۱۲)، و «تا ابدالاباد سلطنت خواهند کرد» (مکاشفه ۲۲:۵).

صلیب از زر ساخته شده است تا نشان دهد که مسیحی را پاک می‌سازد. خون عیسی همچون آتشی پالاینده است: «خون پسر او عیسی مسیح ما را از هر گناه پاک می‌سازد» (اول یوحنا ۱:۷). چنان که زر در آتش پالوده می‌شود، مسیحی نیز از هر گناه پاک می گردد. درباره خداوند نوشته شده است که «او مثل آتش قالگر ... خواهد بود. و مثل قالگر و مصفی کننده نقره خواهد نشست و بنی لاوی را طاهر ساخته، ایشان را مانند طلا و نقره مصفی خواهد گردانید» (ملاکی ۳:۲-۳).

گاه مسیحیان با آزمایش‌ها و مصیبت‌ها روبه‌رو می‌شوند. این‌ها را باید همچون زری دانست که در آتش آزموده می‌شود، تا کسانی که تا پای صلیب امین می‌مانند حیات جاودانی داشته باشند:

> «و در آن وجد می‌نمایید، هرچند در حال، اندکی از راه ضرورت در تجربه‌های گوناگون محزون شده‌اید، تا آزمایش ایمان شما که از طلای فانی با آزموده شدن در آتش، گرانبهاتر است، برای تسبیح و جلال و اکرام یافت شود در حین ظهور عیسی مسیح.»
>
> اول پطرس ۱:۶-۷

> «زیرا او طریقی را که می‌روم می‌داند و چون مرا می‌آزماید، مثل طلا بیرون می‌آیم.»
>
> ایوب ۲۳:۱۰

خداوند خود نصیحت می کند: «تو را نصیحت می کنم که زر مصفای به آتش را از من بخری تا دولتمند شوی» (مکاشفه ۳:۱۸). او به امینان وعده می‌دهد: «تا به مرگ امین باش تا تاج حیات را به تو دهم» (مکاشفه ۲:۱۰).

پرتوهای نور

پرتوهای نوری که از پشت صلیب می‌تابند نشان می‌دهند که صلیب نور عالم است. خداوند فرمود: «من نور عالم هستم. کسی که مرا متابعت کند، در ظلمت سالک نشود بلکه نور حیات را یابد» (یوحنا ۸:۱۲).

این پرتوها همچنین نشان می‌دهند که پیروان مسیح فرزندان نورند. «مادامی که نور با شماست به نور ایمان آورید تا پسران نور گردید» (یوحنا ۱۲:۳۶). «جمیع شما پسران نور و پسران روز هستید، از شب و ظلمت نیستیم» (اول تسالونیکیان ۵:۵). «زیرا که پیشتر ظلمت بودید، لیکن الحال در خداوند نور می‌باشید. پس چون فرزندان نور رفتار کنید» (افسسیان ۵:۸).

مسیحیان باید چراغی برای جهان باشند، و هریک پرتوی از آن نور:

> «شما نور عالمید. شهری که بر کوهی بنا شود، نتوان پنهان کرد. و چراغ را نمی‌افروزند تا آن را زیر پیمانه نهند، بلکه تا بر چراغدان گذارند، آنگاه به همه کسانی که در خانه باشند، روشنایی می‌بخشد. همچنین بگذارید نور شما بر مردم بتابد تا اعمال نیکوی شما را دیده، پدر شما را که در آسمان است تمجید نمایند.»
>
> متی ۵:۱۴-۱۶

ایشان این کار را با پذیرفتن حضور روح‌القدس انجام می‌دهند، و با اینکه بگذارند روحی که در ایشان است از راه زندگی‌شان بدرخشد. آنگاه نور حقیقت از زندگی ایشان می‌تابد، و آن زندگی‌ها قربانی‌ای زنده می‌شوند: «لهذا ای برادران شما را به رحمتهای خدا استدعا می کنم که بدنهای خود را قربانی زنده مقدس پسندیده خدا بگذرانید که عبادت معقول شما است» (رومیان ۱۲:۱). آنگاه دیگران می‌توانند به مسیحیان بنگرند و ببینند که ایشان متفاوت‌اند، «بی‌عیب و ساده دل و فرزندان خدا بی‌ملامت ... در میان قومی کج رو و گردنکش که در آن میان چون نیرها در جهان می‌درخشید» (فیلیپیان ۲:۱۵). مسیحیان نور عالم‌اند زیرا از نور عالم پیروی می کنند، یعنی از همان انسان، عیسی، که مسیح است.

کتاب مقدس

کتاب مقدس قاعده و راهنمای ایمان و کلام خطاناپذیر خداست:

> «تمامی کتب از الهام خداست و بجهت تعلیم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفید است، تا مرد خدا کامل و بجهت هر عمل نیکو آراسته بشود.»
>
> دوم تیموتائوس ۳:۱۶-۱۷

این کلام به مسیحی داده شده است تا آن را همچون شمشیر به کار برد، «شمشیر روح را که کلام خداست» (افسسیان ۶:۱۷):

> «زیرا کلام خدا زنده و مقتدر و برنده تر است از هر شمشیر دودم و فرورونده تا جدا کند نفس و روح و مفاصل و مغز را و ممیز افکار و نیتهای قلب است.»
>
> عبرانیان ۴:۱۲

خداوند خود نیز آن را چنین به کار برد. هنگامی که عیسی به بیابان برده شد «تا ابلیس او را تجربه نماید»، به هر وسوسه با کلام مکتوب پاسخ داد:

- «مکتوب است انسان نه محض نان زیست می کند، بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خدا صادر گردد.» (متی ۴:۴)
- «و نیز مکتوب است خداوند خدای خود را تجربه مکن.» (متی ۴:۷)
- «دور شو ای شیطان، زیرا مکتوب است که خداوند خدای خود را سجده کن و او را فقط عبادت نما.» (متی ۴:۱۰)

آنگاه ابلیس او را رها کرد (متی ۴:۱۱).

کتاب مقدس معیاری است که مسیحی زندگی خود را بر پایه آن می گذراند: «کلام تو برای پایهای من چراغ، و برای راههای من نور است» (مزامیر ۱۱۹:۱۰۵)؛ «کلام تو راستی است» (یوحنا ۱۷:۱۷). این کلام تا ابد پابرجاست: «ای خداوند کلام تو تا ابدالاباد در آسمانها پایدار است» (مزامیر ۱۱۹:۸۹)؛ «آسمان و زمین زایل خواهد شد، لیکن سخنان من هرگز زایل نخواهد شد» (متی ۲۴:۳۵).

این کلام برای همه زمان‌ها ثبت می کند که مؤمن چگونه می‌تواند حیات جاودانی به دست آورد: «لیکن این قدر نوشته شد تا ایمان آورید که عیسی، مسیح و پسر خدا است و تا ایمان آورده به اسم او حیات یابید» (یوحنا ۲۰:۳۱). و خدا و پسر یگانه او، خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح، را جلال می‌دهد: «کتب را تفتیش کنید زیرا شما گمان می‌برید که در آنها حیات جاودانی دارید و آنها است که به من شهادت می‌دهد» (یوحنا ۵:۳۹).

برق

رشته‌های نوری که از کتاب مقدس بیرون می‌آیند و به گرد اژدها و جهان می‌پیچند، صاعقه‌اند. از کلام خدا صادر می‌شوند و اژدها را زخمی می‌کنند. کلام خدا نیرومندترین نیرو در عالم هستی است: «خداوند می‌گوید: "آیا کلام من مثل آتش نیست و مانند چکشی که صخره را خرد می‌کند؟"» (ارمیا ۲۳:۲۹). کتاب مقدس از برق‌های خداوند سخن می‌گوید که بر دشمنانش فرود می‌آید: «برقها بینداخت و ایشان را پریشان نمود» (مزامیر ۱۸:۱۴)؛ «رعد را جهنده ساخته، آنها را پراکنده ساز. تیرهای خود را بفرست و آنها را منهزم نما» (مزامیر ۱۴۴:۶).

هنگامی که مسیحی کلام خدا را بر زبان می‌آورد، آن کلام برای دشمن دردناک است و همچون صاعقه بر او فرود می‌آید. هنگامی که آن هفتاد نفر با شادی بازگشتند که «دیوها هم به اسم تو اطاعت ما می‌کنند»، خداوند پاسخ داد:

> «من شیطان را دیدم که چون برق از آسمان می‌افتد. اینک شما را قوت می‌بخشم که ماران و عقربها و تمامی قوت دشمن را پایمال کنید و چیزی به شما ضرر هرگز نخواهد رسانید.»
>
> لوقا ۱۸:۱۰-۱۹

برق بر خود اژدها فرود می‌آید، «آن مار قدیمی که به ابلیس و شیطان مسمی است که تمام ربع مسکون را می‌فریبد» (مکاشفه ۱۲:۹)، و بر کسانی که از او پیروی می‌کنند. در قلمرو روحانی فرود می‌آید، «زیرا که ما را کشتی گرفتن با خون و جسم نیست بلکه با ریاستها و قدرتها و جهان داران این ظلمت و با فوجهای روحانی شرارت در جایهای آسمانی» (افسسیان ۶:۱۲)، و در سراسر جهان، هر جا که او کار می‌کند. پس مقدسان «بوساطت خون بره و کلام شهادت خود بر او غالب آمدند» (مکاشفه ۱۲:۱۱)، و به هر مؤمن چنین وعده داده شده است: «با ابلیس مقاومت کنید تا از شما بگریزد» (یعقوب ۴:۷).

اژدها

اژدها نماد شیطان است، که کتاب مقدس بارها او را اژدها می‌خواند: «و اژدها یعنی مار قدیم را که ابلیس و شیطان می‌باشد، گرفتار کرده» (مکاشفه ۲۰:۲).

اژدها به دور جهان پیچیده است، زیرا کتاب مقدس ثبت می‌کند که او خدای این جهان است: «خدای این جهان فهم‌های بی‌ایمانشان را کور گردانیده است که مبادا تجلی بشارت جلال مسیح که صورت خداست، ایشان را روشن سازد» (دوم قرنتیان ۴:۴). خداوند او را «رئیس این جهان» خواند (یوحنا ۱۲:۳۱)، و یوحنای رسول نوشت که «تمام دنیا در شریر خوابیده است» (اول یوحنا ۵:۱۹). او این جهانِ سقوط کرده را بسیار بیش از آنچه مسیحی می‌داند یا درک می‌کند در چنگ دارد. از زمان سقوط در باغ عدن، نفوذ شریر او به هر آنچه مسیحی روز به روز با آن روبه‌رو می‌شود راه یافته است. او «رئیس قدرت هوا یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت عمل می‌کند» است (افسسیان ۲:۲)، و «دشمن شما ابلیس مانند شیر غران گردش می‌کند و کسی را می‌طلبد تا ببلعد» (اول پطرس ۵:۸).

اژدها رو به سوی صلیب برخاسته است تا سرکشی آشکار ابلیس در برابر کلام خدا را نشان دهد. این نشان‌دهنده انکار خدا، مسیح او و همه امور مقدس از سوی اوست، و قصد آشکارش برای مخالفت با هر آنچه خدا از آغاز زمان به حرکت درآورده است. بیش از همه، قصد او را برای نابود کردن نوع بشر نشان می‌دهد، که به صورت و شباهت خدا آفریده شده است: «پس خدا آدم را بصورت خود آفرید. او را بصورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید» (پیدایش ۱:۲۷). خداوند درباره او فرمود: «او از اول قاتل بود و در راستی ثابت نمی‌باشد، از آنجهت که در او راستی نیست» (یوحنا ۸:۴۴). «و اژدها بر زن غضب نموده، رفت تا با باقی ماندگان ذریت او که احکام خدا را حفظ می کنند و شهادت عیسی را نگاه می‌دارند، جنگ کند» (مکاشفه ۱۲:۱۷).

او با لشکر مرتد خود و مردمان شریر جهان که از او پیروی می کنند در آن سرکشی ادامه می‌دهد، تا آنگاه که همراه با همه پیروانش به دریاچه آتش افکنده شود، چنان که کتاب مکاشفه ثبت می کند:

> «و ابلیس که ایشان را گمراه می کند، به دریاچه آتش و کبریت انداخته شد، جایی که وحش و نبی کاذب هستند، و ایشان تا ابدالاباد شبانه‌روز عذاب خواهند کشید.»
>
> مکاشفه ۲۰:۱۰

> «ای ملعونان، از من دور شوید در آتش جاودانی که برای ابلیس و فرشتگان او مهیا شده است.»
>
> متی ۲۵:۴۱

کره زمین

کره زمین، جدا از اژدهایی که به دور آن پیچیده است، معنای خاص خود را دارد. این زمین است، آفرینش خدا. هنگامی که خدا کار خود را به پایان رساند، «خدا هرچه ساخته بود، دید و همانا بسیار نیکو بود» (پیدایش ۱:۳۱).

زمین به فرمان الهی به انسان سپرده شد:

> «و خدا ایشان را برکت داد و خدا بدیشان گفت: "بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید و در آن تسلط نمایید، و بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و همه حیواناتی که بر زمین می‌خزند، حکومت کنید."»
>
> پیدایش ۱:۲۸

> «آسمانها، آسمانهای خداوند است و اما زمین را به بنی آدم عطا فرمود.»
>
> مزامیر ۱۱۵:۱۶

انسان هنگامی که در باغ عدن از خدا نافرمانی کرد و از میوه ممنوع خورد، آن تسلط را از دست داد: «بسبب تو زمین ملعون شد» (پیدایش ۳:۱۷).

مسیح به پیروان خود فرمان می‌دهد که از او اطاعت کنند: «اگر مرا دوست دارید، احکام مرا نگاه دارید» (یوحنا ۱۴:۱۵). او رسولان خود را نزد همه امت‌ها فرستاد:

> «پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و ابن و روح‌القدس تعمید دهید. و ایشان را تعلیم دهید که همه اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند.»
>
> متی ۱۹:۲۸-۲۰

او ایشان را فرستاد تا این جهان فدیه داده شود و بار دیگر با خدا آشتی یابد و به سامان آید، و انسان چنان که خدا از آغاز اراده کرده بود بر زمین تسلط داشته باشد. زیرا «خود خلقت نیز از قید فساد خلاصی خواهد یافت تا در آزادی جلال فرزندان خدا شریک شود» (رومیان ۸:۲۱).

دعای ربانی از این سخن می گوید: «ملکوت تو بیاید. اراده تو چنانکه در آسمان است، بر زمین نیز کرده شود» (متی ۶:۱۰). عیسی خود در این کلمات اعلام می کند که خدا اراده کرده است زمین به نظمی که از آغاز در نظر داشت بازگردانده شود. بازگرداندن آن بدین معناست که ابلیس، یعنی شیطان، به‌وسیله کلام خدا و قربانی خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح شکست خورده است. آنگاه «سلطنت جهان از آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالاباد حکمرانی خواهد کرد» (مکاشفه ۱۱:۱۵). فدیه‌شدگان خواهند گفت: «بر زمین سلطنت خواهند کرد» (مکاشفه ۵:۱۰).

این نماد بر مُهر، هر مسیحی را به وظیفه‌اش در آشکار ساختن ملکوت خدا بر زمین یادآوری می کند. عیسی موعظه کرد: «توبه کنید زیرا ملکوت آسمان نزدیک است» (متی ۴:۱۷)، و شاگردان خود را فرستاد تا بگویند: «ملکوت خدا به شما نزدیک شده است» (لوقا ۱۰:۹). هر جا عیسی حاضر است، ملکوت حاضر است. در روز پیروزی او بر اژدها نیز چنین خواهد بود، آنگاه که انسان بار دیگر، چنان که خدا از آغاز اراده کرده بود، بر زمین تسلط یابد.

ابرهای طوفانی و آب‌های خروشان

ابرهای طوفانی نماد باد است، که در اینجا روح‌القدس است. خداوند خود روح را به باد تشبیه کرد: «باد هرجا که می‌خواهد می‌وزد و صدای آن را می‌شنوی لیکن نمی‌دانی از کجا می‌آید و به کجا می‌رود. همچنین است هرکه از روح مولود گردد» (یوحنا ۳:۸). در روز پنطیکاست، روح «چون صدای وزیدن باد شدید» آمد (اعمال رسولان ۲:۲). در ابتدا، «روح خدا سطح آبها را فرو گرفت» (پیدایش ۱:۲).

هنگامی که مسیحی کلام خدا را به کار می‌برد و برق در عالم روح بر آن مار و پیروانش فرود می‌آید، روح‌القدس همچون بادی مقدس و طوفانی به حرکت درمی‌آید. آن حرکت خود آب‌های زمین را به لرزه درمی‌آورد، زیرا «آواز خداوند فوق آبها است. خدای جلال رعد می‌دهد. خداوند بالای آبهای بسیار است» (مزامیر ۲۹:۳). تمامی زمین از ایمان مؤمن به کلام خدا و به کاربردن آن همچون شمشیر اثر می‌پذیرد. هنگامی که این کلام به درستی به کار رود، روح‌القدس در جلال، قدرت و تسلط به حرکت درمی‌آید.

در کلیسای نخستین نیز چنین بود: «و چون ایشان دعا کرده بودند، مکانی که در آن جمع بودند به حرکت آمد و همه به روح‌القدس پر شده، کلام خدا را به دلیری می گفتند» (اعمال رسولان ۴:۳۱).

ابرهای طوفانی و آب‌های خروشان به مسیحی پاسخ می‌دهند: به کار بردن کلام خدا از سوی او، و به خواندن روح‌القدس از سوی او در ایمان به عیسی مسیح، خداوند و نجات‌دهنده ما. خداوند خود «باد را نهیب داد و به دریا گفت: "ساکن شو و خاموش باش!" که باد ساکن شده، آرامی کامل پدید آمد»، و شاگردانش پرسیدند: «این کیست که باد و دریا هم او را اطاعت می کنند؟» (مرقس ۴:۳۹، ۴۱). او همین اقتدار را به کسانی که ایمان دارند وعده داد:

> «زیرا که هرآینه به شما می گویم هرکه بدین کوه گوید منتقل شده، به دریا افکنده شو و در دل خود شک نداشته باشد بلکه یقین دارد که آنچه گوید می‌شود، هرآینه هرآنچه گوید بدو عطا شود.»
>
> مرقس ۱۱:۲۳

پس هرچند گفته می‌شود که جهان زیر سلطه ابلیس قرار دارد، کلام خدا پیروز است. این کلام به مسیحی برآنچه انسان در سقوط در باغ عدن به شیطان واگذار کرد اقتدار می‌بخشد. مؤمن به‌وسیله کلام خدا، به‌وسیله خون گرانبها و قربانی عیسی مسیح، و به‌وسیله اقتدار او، به جایگاه بحق خود بازگردانده می‌شود. هنگامی که او کلام الهی کتاب مقدس را بر زبان می‌آورد، خود زمین پاسخ می‌دهد، و روح‌القدس وسیله آن پاسخ است. روح به دعای مسیحی قوت می‌بخشد: «خود روح برای ما شفاعت می کند به ناله‌هایی که نمی‌شود بیان کرد» (رومیان ۸:۲۶). روح همچنین به فرمان‌های او در روح، حتی برآنچه از دست رفته بود، قوت می‌بخشد، چنان عظیم است جلال عیسی مسیح، خداوند و نجات‌دهنده ما: «اگر چیزی به اسم من طلب کنید من آن را به‌جا خواهم آورد» (یوحنا ۱۴:۱۴).

کتاب مقدس کلمات خود خداوند را ثبت کرده است: «تمامی قدرت در آسمان و بر زمین به من داده شده است» (متی ۲۸:۱۸). کسانی که به مسیح ایمان دارند، به‌وسیله خون گرانبهای بره و از راه ایمانشان به او، به آن قدرت دسترسی می‌یابند.

رنگ‌ها: زمینه آبی و حاشیه زرین

زمینه آبی آسمان است. از آغاز، انسان هنگام سخن گفتن با خدا به سوی آسمان نگریسته است: «به سوی تو چشمان خود را برمی‌افرازم، ای که بر آسمانها جلوس فرموده‌ای!» (مزامیر ۱۲۳:۱). خداوند به شاگردان خود آموخت که چنین دعا کنند: «ای پدر ما که در آسمانی، نام تو مقدس باد» (متی ۶:۹).

رنگ آبی نماد قلمروهای آسمانی است که مسیحی در دعا و تضرع به آن‌ها وارد می‌شود. آنجا جایگاه تخت خداست: «خداوند چنین می گوید: "آسمانها کرسی من و زمین پای انداز من است"» (اشعیا ۶۶:۱). آن تخت برای مسیحی نادیدنی و درک‌ناپذیر است، با این حال او در ایمان، به‌وسیله مسیح عیسی، به سوی آن می‌نگرد، «زیرا که به ایمان رفتار می کنیم نه به دیدار» (دوم قرنتیان ۵:۷). او «با دلیری نزدیک به تخت فیض» می‌آید، «تا رحمت بیابیم و فیضی را حاصل کنیم که در وقت ضرورت (ما را) اعانت کند» (عبرانیان ۴:۱۶).

«چیزهای مخفی از آن یهوه خدای ماست و اما چیزهای مکشوف تا به ابد از آن ما و فرزندان ما است» (تثنیه ۲۹:۲۹). به انسان آن اندازه دانش داده شده است که نجات خود را تأمین کند. این دانش از راه کلام مکتوب کتاب مقدس می‌رسد، یعنی «کتب مقدسه ... که می‌تواند تو را حکمت آموزد برای نجات بوسیله ایمانی که بر مسیح عیسی است» (دوم تیموتائوس ۳:۱۵). همچنین از راه تعلیم، آموزش و نمونه خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح می‌رسد.

هنگامی که مسیحی دل خود را در دعا بر می‌افرازد، دعایش به آسمان بالا می‌رود، به آن آبی که نماد قلمروهای آسمانی است: «دلها و دستهای خویش را بسوی خدایی که در آسمان است برافرازیم» (مراثی ارمیا ۳:۴۱). «دعای من به حضور تو مثل بخور آراسته شود، و برافراشتن دستهایم، مثل هدیه شام» (مزامیر ۱۴۱:۲). «و دود بخور، از دست فرشته با دعاهای مقدسین در حضور خدا بالا رفت» (مکاشفه ۸:۴).

حاشیه زرین از پاک شدن مسیحی سخن می گوید، چنان که در بخش صلیب زرین در بالا شرح داده شد. ایمان به عیسی مسیح و به قدرت خون او آتشی پالاینده است که انسان را می‌پالاید، چنان که زر در آتش پالوده می‌شود. «و حصه سوم را از میان آتش خواهم گذرانید و ایشان را مثل قال گذاشتن نقره قال خواهم گذاشت و مثل مصفی ساختن طلا ایشان را مصفی خواهم نمود و اسم مرا خواهند خواند و من ایشان را اجابت نموده ...» (زکریا ۱۳:۹). در اینجا زر نماد مسیحیِ پالوده است، که به تمامی به عیسی مسیح ایمان دارد و بر او توکل می کند، «پادشاه پادشاهان و رب‌الارباب» (مکاشفه ۱۹:۱۶).

✠

نوشته

در گرداگرد حاشیه، نوشته «GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS» جای دارد. این نام، مُهر را از آنِ خود اسقف نشان می‌دهد. *Episcopus* واژه لاتین به معنای اسقف است. این واژه از واژه یونانی *episkopos*، به معنای «ناظر»، گرفته شده است، همان واژه‌ای که پولس قدیس هنگام سفارش به کشیشان افسس به کار برد:

> «پس نگاه دارید خویشتن و تمامی آن گله را که روح‌القدس شما را بر آن اسقف مقرر فرمود تا کلیسای خدا را رعایت کنید که آن را به خون خود خریده است.»
>
> اعمال رسولان ۲۰:۲۸

نام و عنوان با هم نشان می‌دهند که اسقف در جنگ روحانی که هر روز در جریان است شرکت دارد: «زیرا اسلحه جنگ ما جسمانی نیست بلکه نزد خدا قادر است برای انهدام قلعه‌ها» (دوم قرنتیان ۱۰:۴). او عضوی از حکومت خداست، به منصب اسقفی دستگذاری شده، و موظف است تعلیم راستین را اعلام کند و خاموش نماند. زیرا «اسقف می‌باید چون وکیل خدا بی‌ملامت باشد ... و متمسک به کلام امین برحسب تعلیمی که یافته تا بتواند به تعلیم صحیح نصیحت کند و مخالفان را توبیخ نماید» (تیطس ۱:۷، ۹).

خاموش ماندن گناه به شمار می‌آید: «پس هرکه نیکویی کردن بداند و بعمل نیاورد، او را گناه است» (یعقوب ۴:۱۷). خداوند به دیده‌بانی که شمشیر را می‌بیند که می‌آید و کرنا را نمی‌نوازد هشدار داد: «خون او را از دست دیده بان خواهم طلبید» (حزقیال

۳۳:۶). پولس قدیس گفت: «وای بر من اگر بشارت ندهم!» (اول قرنتیان ۹:۱۶).

این نوشته مَثَل قنطارها را به یاد می‌آورد (متی ۲۵:۱۴–۳۰). آقایی پیش از سفر، اموال خود را به غلامانش سپرد، و دو تن از ایشان تجارت کردند و آنچه به ایشان داده شده بود دو برابر ساختند. آقا به هر یک از ایشان گفت: «آفرین ای غلام نیک متدین! بر چیزهای اندک امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار خواهم گماشت. به شادی خداوند خود داخل شو!» (متی ۲۵:۲۱). سومی قنطار خود را در زمین پنهان کرد، و آقا به او پاسخ داد: «ای غلام شریر بیکاره!» (متی ۲۵:۲۶). این مَثَل اسقف را به تعهد خطیرش یادآوری می کند:

- اینکه انجیل عیسی مسیح را چنان که آن را درمی‌یابد بر زبان آورد؛
- اینکه برای آنچه در نظر خدا درست و عادلانه است بایستد؛ و
- اینکه غلامی نیک و امین برای خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح باشد.

اسقف نمی‌داند چرا خوانده شد. او فقط می‌داند که خوانده شد، و همین واقعیت به‌تنهایی به او اقتدار و مسئولیت می‌بخشد. «شما مرا برنگزیدید، بلکه من شما را برگزیدم و شما را مقرر کردم تا شما بروید و میوه آورید و میوه شما بماند» (یوحنا ۱۵:۱۶). «زیرا که در نعمتها و دعوت خدا بازگشتن نیست» (رومیان ۱۱:۲۹). از کسانی که بسیار به ایشان داده شده، بسیار خواسته می‌شود: «به هر کسی که عطا زیاده شود از وی مطالبه زیادتر گردد» (لوقا ۱۲:۴۸).

صلیب‌های کوچکی که همراه نام اسقف و واژه *Episcopus* نهاده شده‌اند نشان می‌دهند که او اسقفِ صلیب است، اسقفی در کلیسای خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح. این صلیب‌ها نشان می‌دهند که هم نام و هم منصب او چگونه در نسبت با مسیح قرار دارند. «حاشا از من که فخر کنم جز از صلیب خداوند ما عیسی مسیح که بوسیله او دنیا برای من مصلوب شد و من برای دنیا» (غلاطیان ۶:۱۴). اسقف بیش از هر چیز به مسیح و به خدا وفاداری بدهکار است. صلیب‌ها نماد آن اطاعت‌اند، که تنها از آنِ خداست:

> «اگر کسی بخواهد مرا پیروی کند می‌باید نفس خود را انکار نموده، صلیب خود را هر روزه بردارد و مرا متابعت کند.»
>
> لوقا ۹:۲۳

> «هیچ کس دو آقا را خدمت نمی‌تواند کرد.»
>
> متی ۶:۲۴

> «خدا را می‌باید بیشتر از انسان اطاعت نمود.»
>
> اعمال رسولان ۵:۲۹

شعار

شعار *Euntes in Mundum Universum*، «رفتن به تمام عالم»، در زرِ مُهر نهاده شده است. در زر نهاده شده است زیرا اسقف، که به‌درستی دستگذاری شده، به آتش روح‌القدس پالوده گشته و درجات مقدس کهانت را دریافت کرده است. این درجات اکنون مسئولیتی برای گسترش انجیل بر عهده او می‌نهد که بسیار سنگین‌تر از آن است که پیش‌تر بر دوش داشت. آن آتش با هر عمل آیینی که او به جا می‌آورد از نو افروخته می‌شود. چنان که پولس قدیس به تیموتائوس نوشت: «آن عطای خدا را که بوسیله گذاشتن دستهای من بر تو است برافروزی» (دوم تیموتائوس ۱:۶).

این کلمات فرمان رسولان و جانشینان ایشان، یعنی اسقفان، است. این فرمان خود مسیح است:

> «در تمام عالم بروید و جمیع خلایق را به انجیل موعظه کنید.»
>
> مرقس ۱۶:۱۵

کلام خدا و انجیل عیسی مسیح باید به همه امت‌های جهان موعظه شود و در دسترس ایشان قرار گیرد: «و به این بشارت ملکوت در تمام عالم موعظه خواهد شد تا بر جمیع امت‌ها شهادتی شود» (متی ۱۴:۲۴). از همین روست که اسقف «اسقفِ امت‌ها» خوانده می‌شود. فرمان مسیح در مرقس ۱۶:۱۵ از هر کس که به خدمت او خوانده شده است می‌خواهد که به تمام عالم برود و انجیل را به جمیع خلایق موعظه کند.

در روزگاران گذشته، این به معنای حضور جسمانی بود: سفر کردن، بیرون رفتن و گسترش دادن کلام خدا. در عصر حاضر، برای اسقف همچنین به معنای نوشتن و انتشار کلام خدا و تعلیم راستین و در دسترس قرار دادن آن در وب جهان گستر است، تا همه امت‌ها اگر بخواهند آن را بخوانند. «رویا را بنویس و آن را بر لوحها چنان نقش نما که دونده آن را بتواند خواند» (حبقوق ۲:۲). «چگونه بشنوند بدون واعظ؟» (رومیان ۱۴:۱۰).

پذیرفتن کلام خدا و عیسی مسیح انتخابی شخصی است، و نباید بر کسی تحمیل شود. «امروز برای خود اختیار کنید که را عبادت خواهید نمود» (یوشع ۱۵:۲۴). «و هرکه خواهش دارد، از آب حیات بی‌قیمت بگیرد» (مکاشفه ۱۷:۲۲). خداوند می‌فرماید: «هرکه ظالم است، باز ظلم کند و هرکه خبیث است، باز خبیث بماند و هرکه عادل است، باز عدالت کند و هرکه مقدس است، باز مقدس بشود» (مکاشفه ۱۱:۲۲).

کار و وظیفه اسقف این است که کلام خدا و انجیل عیسی مسیح را هم در برابر مؤمنان و هم در برابر غیرمؤمنان عرضه کند. برای مؤمن، ایمان می‌تواند از نو افروخته شود، تقویت گردد و استوارتر شود، چنان که خداوند به پطرس سفارش کرد: «هنگامی که تو بازگشت کنی برادران خود را استوار نما» (لوقا ۳۲:۲۲). برای غیرمؤمن، می‌تواند او را به ایمان به عیسی مسیح، خداوند و پادشاه، برساند، «لهذا ایمان از شنیدن است و شنیدن از کلام خدا» (رومیان ۱۷:۱۰).

یادداشت‌ها

1 کلمنت اسکندرانی، مربی، کتاب ۳، فصل ۱۱.

2 *Encyclopædia Britannica*، ذیل مدخل «sigillography».

Euntes in Mundum Universum: «در تمام عالم بروید» (مرقس ۱۶:۱۵، ترجمه قدیم).